

Till följd häraf föreslå vi,

att Riksdagen i underdåning skrifvelse till Kongl. Maj:t anhåller om bestämmelses utfärdande, så att det högre statsanslaget måtte tilldelas folkhögskola, der man inrättat en andra afdelning, i hvilken ett antal af minst fem lärjungar, som under något föregående läsår genomgått samma eller annan folkhögskola eller ock 5 klasser af allmänt läroverk, begagnar undervisningen.

Stockholm den 27 januari 1898.

Hans Holmlin.

Pehr Andreasson.

J. Johanson.

N:o 104.

Af herr **K. E. Holmgren** i Hillebola, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring i föreskrifterna angående förekommande af smittosamma husdjurssjukdomars införande i riket.

Kongl. Maj:ts nådiga kungörelser af den 1 maj 1885, den 13 oktober 1886 och den 18 maj 1894 innehålla föreskrifter angående hvad iakttagas bör till förekommande af smittosamma husdjurssjukdomars införande i riket.

Bland de bestämmelser, som äro gifna i dessa kungörelser, må nämnas, att i § 2 mom. 2 af kungörelsen den 13 oktober 1886 stadgas, med afseende på införsel af djur från de länder, hvilka förklarats smittade af kreatursjukdomar, att dessa skola fortfarande såsom smittade anses, intill dess de af kommerskollegium förklarats fria. Kungörelse härom skall af kollegiet utfärdas, i fråga om boskapspest, när ett år, i fråga om elakartad lungsjuka, rots eller springorm eller vattuskräck, när sex månader, och i fråga om annan

sjukdom, deribland smittosam mul- och klöfsjuka, med undantag af mjeltbrand, när två månader förflutit från det, enligt vederbörandes anmälan, sjukdomen i orten fullständigt upphört.

Uti § 8 af kungörelsen den 18 maj 1894 stadgas förbud mot införsel af idislande djur såväl sjö- som landväg från främmande land, som förklarats smittadt af boskapspest, äfvensom förbud mot införsel af hundar från främmande land, som förklarats smittadt af vattuskräck, men något förbud mot import från främmande land, som förklarats smittadt af mul- och klöfsjuka, har jag icke funnit.

I § 9 af samma kungörelse medgifves införsel endast sjövägen för djur från främmande land, som förklarats smittadt af vissa uppräknade sjukdomar, dock under iakttagande af i paragrafen gifna föreskrifter, deribland om djurens införande i karantänsanstalt. Den tid, hvarunder djur skall hållas i karantän, bestämmes sålunda, att den utgör, då det land eller den landsdel, hvarifrån djuret anskaffats, är förklaradt smittadt af

koppor hos får	10 dagar,
mjeltbrand	10 »
smittosam mul- och klöfsjuka	10 »
skabb hos får	20 »
elakartad klöfsjuka hos får och getter . .	20 »
elakartad lungsjuka	120 »

Då under år 1897 smittosam mul- och klöfsjuka förekommit inom landet och smittan tydligen införts med från utlandet importeradt djur, har det visat sig, att gällande föreskrifter till förekommande af smittosamma husdjurssjukdomars införande i riket icke äro fullt betryggande. Det gäller därför att se till, hvilka de bristfälligheter i skyddsåtgärderna varit, som vållat olyckan, på det att sjukdomen icke i en framtid måtte å nyo införas i vårt land och andra länder på nytt spärra sina gränser för importen af svensk boskap.

Det verksammaste medlet att förekomma sjukdomens införande vore utan tvifvel importförbud från smittadt land, hvarför jag helst önskade ändring i föreskrifterna i sådant syfte, i synnerhet som importen af nötboskap i regel icke förekommer i andra fall än för förbättring af våra kreaturstammar. Då likväl behovet af införsel för detta ändamål numera icke är så trängande, bör sådan kunna inställas under tider, då smittosamma husdjurssjukdomar hemsöka de länder, hvarifrån djuren importeras. Det förefaller mig vara i sin ordning, att fullständig reciprocitet i detta afseende förefinnes.

Om, mot förmodan, svårigheter skulle uppstå genom utfärdande af förbud mot all införsel af boskap från smittadt land, anser jag de vilkor, under hvilka sådan import medgifves, böra skärpas utöfver nu gällande bestämmelser.

Det har konstaterats, att det senaste utbrottet af mul- och klöfsjuka i Stockholms län föranledts genom införande af ett kreatur, som författningarne likmätigt varit underkastadt karantän, och hvilket icke efter sin framkomst varit för sjukdomen utsatt. När erfarenheten ådagalagt sådant förhållande, visar sig deraf, att de stadgade försigtighetsmått äro otillfredsställande.

Det synes mig därför för åstadkommande af mera trygghet vara behöfligt att förlänga karantänstiden vida utöfver den nu stadgade, äfvensom att utsträcka den tid, efter hvilken ett land, som varit smittadt af mul- och klöfsjuka, förklaras fritt från sådan sjukdom. En undersökning, huruvida desinfektionen är tillfyllestgörande och om tillsynen att gifna föreskrifter noga iakttagas, torde derjemte vara af behovet påkallad.

Med afseende på sjukdomen mjeltbrand stadgas bland annat: »Är land eller landsdel förklaradt smittadt af mjeltbrand, må det förklaras för sjukdomen fritt, när två månader förflutit från det sjukdomen, enligt vederbörandes anmälan, upphört att i större utsträckning i orten förekomma.»

Utom det obestämda, som ligger i uttrycket *större utsträckning* och som sannolikt tolkas olika af de myndigheter, som hafva att yttra sig härom, kan jag icke inse behovet af ett sådant stadgande. Jag har redan nämnt, att vi numera icke behöfva importera afvelsdjur i den omfattning, som förr egt rum, hvarför ett land, som förklarats smittadt af mjeltbrand, icke bör förklaras fritt derifrån, förrän sjukdomen alldeles upphört.

Med det nu anförda har jag velat fästa Riksdagens uppmärksamhet på några af de brister, som, enligt mitt förmenande, förefinnas i gällande föreskrifter mot smittosamma husdjurssjukdomars införande i riket. Att dessa behöfva skärpas, derom torde tankarne icke vara så särdeles delade. Det tillhör Riksdagen att härutinnan gifva sina önskingar till kända hos Kongl. Maj:t, och det är med anledning häraf, jag vågar föreslå,

det Riksdagen ville besluta, att i skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes efter vederbörandes hörande vidtaga ändringar i de föreskrifter, som äro gifna angående hvad iakttagas bör till förekommande af smittosamma husdjurssjukdomars införande i riket, så att dessa föreskrifter må medföra ökad trygghet.

Stockholm den 27 januari 1898.

K. E. Holmgren
från Upsala län.

Häruti instämmer:
Jan Eliasson.